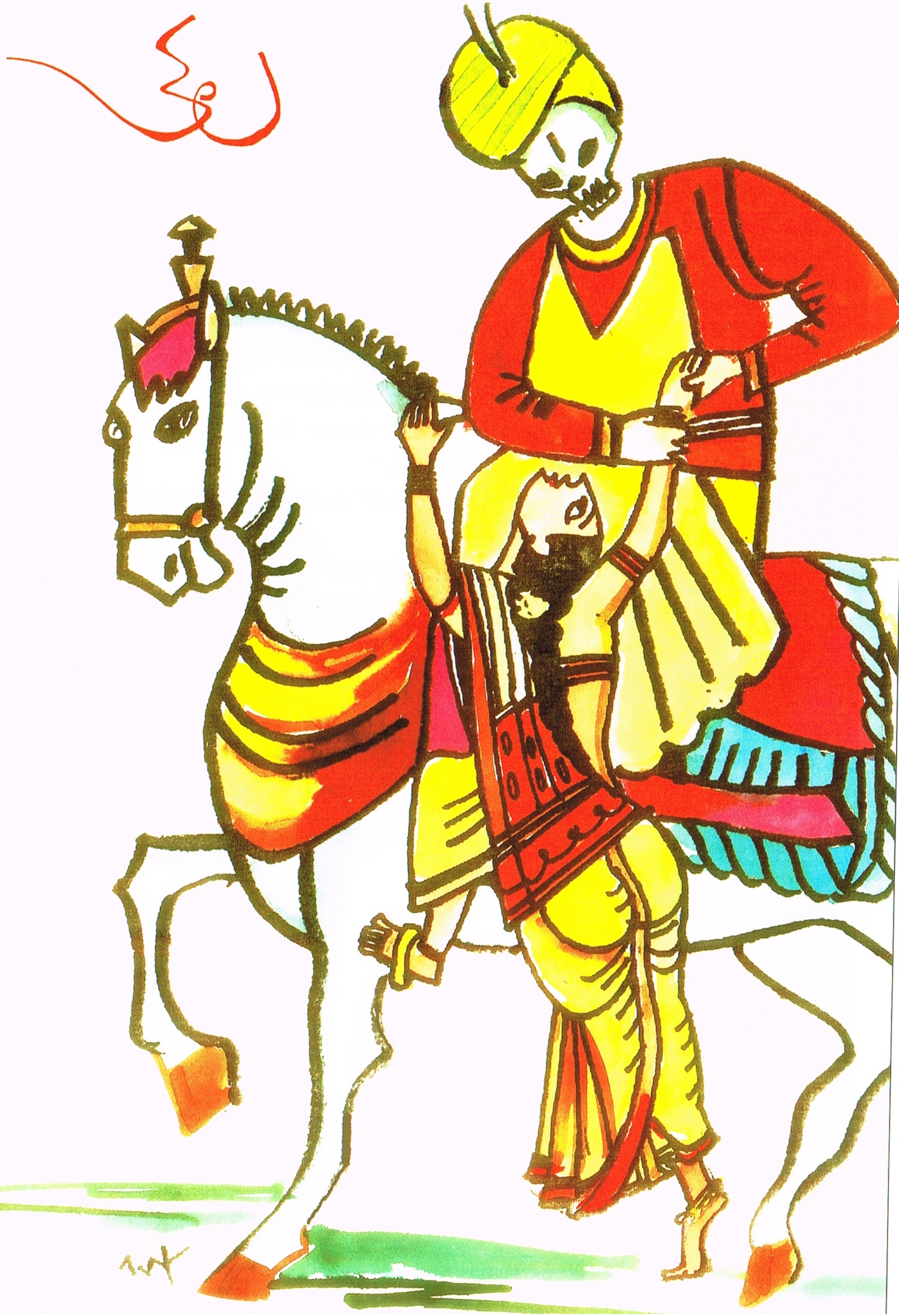

చచ్చిపోతావా?...దేనికి?.... బాధా!

ఓస్, ఇంతేనా! బాధని మరిచిపోవాలి. భవిష్యత్తుని స్మరించుకోవాలి. అంతే! అంతే!

*

"రాత్రి నాకో చక్కటి కలొచ్చింది కాంతం! నేను చచ్చిపోతున్నాను. ఓ రాజకుమారుడొచ్చి..."

"పోదూ. నీ కెప్పుడూ కలల గోలే. ఈ బిగి తగ్గకముందే నాలుగు డబ్బులెనకేద్దామని ఉండదు" విసుక్కుంది కాంతం.

నవ్వుకుంది తను. ఆ నవ్వులో విషాదం లేదు. తన కలలెవరూ వినరనే బాధలేదు. కేవలం నిర్లిప్తత.

"ఇదుగో, రాజమ్మా!"

"నన్నా పేరుతో పిలొద్దన్నానా" అరిచింది రాజమ్మ.

"పోన్లే రాణీ! కల లెప్పుడూ నిజం అవ్వవే" అంది కాంతం.

"నాకు ఆ కల తెల్లవారుఝామునొచ్చింది."

"తెల్లవారుఝామునొచ్చినా సరే, తొలిపొద్దు వేళప్పుడొచ్చినా సరే- కల కలే, జీవితం జీవితమే."

"పోదూ పేద్ద చెప్పొచ్చావ్. చదివేవులే అయిదోక్లాసు!"

"చదువు గురించి కాదే నిజం చెబుతున్నాను. మీ అమ్మేంతెడుస్తుందని మాలా వృత్తి చెయ్యకపోయినా, ఆ రిక్షావాణ్ణి కట్టుకోడాని కొప్పుకోకూడదూ?"

"ఇదిగో కాంతం నేనెవరనుకున్నావో జాగ్రత్తగా మాటాడు."

"అబ్బ ! నీ పిచ్చెప్పుడొదుల్తుందో!!"

"అదిగో, మళ్ళా."

"నువ్వెన్ని చెప్పినా, నే వాగేదేదో నీ ముందు వాగేసి పోతాను. నువ్వు అమాయకపు పిల్లవి. అభం శుభం తెలీదు నీకు. నలుగురినెలా మెప్పించాలో అసలు తెలీదు. అనకూడదు కానీ, నువ్వు నల్లగా వుంటావు. నీ పదోక్లాసు చదువెవరిక్కావాలి? వాళ్లకి అందం కావాలి. అద్దైనా కాస్సేపు. తర్వాత వాళ్ళెవరో నువ్వెవరో, మీ అమ్మ రాజవంశంలో పుట్టినా చేసిన పనేమిటి? నిన్నే రాజూ వరించి పల్లకి పంపడు. ఆలోచించుకో. చీకటి పడుతోంది. నేను తల దువ్వుకోవాలి" అని లేచెళ్ళింది కాంతం.

తను అలా నీరసంగా నడుస్తూ పోతున్న కాంతం వంకే చూస్తోంది. ఈ ఇంటికి వచ్చిన కొత్తలో ఎంత అందంగా వుండేది కాంతం! పాపం ఎలా అయిపోయిందో. కరిగిపోయిన పచ్చి మట్టిబొమ్మలాగ! కొత్త రోజుల్లో పదిహేను రూపాయలైతేనే గానీ లోనికడుగు పెట్టనిచ్చేది కాదు కాంతం. మరి ఇప్పుడో? హవ్వా! కాంతం మొకమెవడైనా చూస్తున్నాడా? ఆరోజుల్లో స్టూడెంటు కుర్రాళ్లకి

రాత్రి రాణి కదూ కాంతం! పాపం స్వానుభవంతో చెబుతుంది. తన భవిష్యత్తులో చాలా నికృష్టమైన బతుకు గడపాలట. అందుకే ఇప్పుడే మేల్కొని వుంటుంది కాంతం. తను అందంగా వుండేదట. తనకి అప్పు డప్పుడూ వచ్చే ఛాతీ దగ్గర నొప్పి గురించి తెలుసా ఈ కాంతానికి! నీ ఆరోగ్యం మంచిది కాదే ఆ రిక్షావాడ్ని కట్టుకో అంటుంది. కానీ, ఎలా? తన తియ్యటి కల? అసలు తన కులమేమిటి? తన తాత ముత్తాతల చరిత్రలేమిటి? తన తండ్రి యుద్ధంలో పని చేశాడు. యుద్ధంలోనే పోయాడు. తన ముత్తాత ఇంగ్లీషువాళ్ల కాలంలో గుర్రం మీద తిరిగేవాడు. తాతగారు రైల్లో ప్రయాణం చేస్తుంటే ఆయనెక్కడ ఆగమంటే అక్కడ ఆపేవారట రైలుబండి. ప్రతి ఊళ్ళోనూ ఓ సౌందర్యరాశి ఆయన సొత్తై పడి వుండేదట. కొన్ని వందల ఎకరాలకి ఆయన అధిపతట. మన్యం ప్రాంతాల్లో వేల ఎకరాల బీళ్ళుండేవట. ఓసారి ఓ కొండజాతి మనిషి మీద ఆయన చెయ్యేస్తే అది శపించిందట. అప్పట్నుంచీ ఆయన పతనమవుతూ వచ్చేడట. చివరికి తన తండ్రికి యుక్తవయస్సు వచ్చేటప్పటికి ఆస్తులు హారతై అంతస్తులు బూడిదపాలై కొంత గత కీర్తి మాత్రం మిగిలిందట. ఒకడి కింద నేను గులాము నెప్పటికీ కాదు. నా శరీరంలో ప్రవహించేది మా తాత ముత్తాతల రక్తం. అందుకే నేను యుద్ధంలోకి పోతాను, యుద్ధంలోనే చస్తాను. ఇదే నా తుది నిర్ణయం అంటూ మిలటరీకి వెళ్ళిపోయాడట తన తండ్రి.

ఈ కథలన్నీ తన చిన్నప్పుడు వాళ్ళమ్మ చెపుతుంటే వింటున్న తన రక్తం ఉప్పొంగేది. ఎప్పటికైనా ఓ రాజకుమారుడే నన్ను వరిస్తాడు అనే నమ్మకం తనకి. దానికి తగ్గట్టు తన కలల్లోకి అందమైన భవంతులు, యువరాజులు వస్తుంటారు.

భారతదేశానికి మరో శత్రు రాజ్యానికి యుద్ధం ముమ్మరంగా సాగే రోజులవి. తన తండ్రి నుంచి ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తుంది. నాన్న వస్తారా! నాకు నైలాను గౌనులు, రబ్బరు బూట్లు, చలికోట్లు తెస్తారు అంటూ మురిపించేది అమ్మ. ఆరోజు వర్షం కురిస్తుంది భోరున. పోస్ట్‌మెన్ తెచ్చిన టెలిగ్రామ్ విప్పింది అమ్మ-ఆతృతతో. అంతకు మించిన ఉత్సాహంతో పోస్ట్‌మెన్ టెలిగ్రామ్ చదివాడు.

అంతే.

అమ్మ కుప్పకూలిపోయింది. నిలువెల్లా ఒణికిపోయింది. అది నిజమని నమ్మటం లేదు. నాన్న పోయా డంటే అన్నవాళ్ళ మీద విరుచుకు పడ్తుంది.

కొన్నాళ్ళు గడిచాయి. ఆ తర్వాత ఈ ఊరు వచ్చేశారు అమ్మ, తనూ. రోజూ ఇంటికి ఒకాయన వస్తుండే వాడు. కొన్నాళ్ళకి ఆయన రావడం మానేశాడు. ఇంకొక వ్యక్తి రావడం మొదలెట్టాడు. ఇలా కొంతకాలం. అతనూ రావడం మానేశాడు. ఆ తరువాత అమ్మ ఈ ఇంటికొచ్చింది. అప్పట్నుంచి ఇప్పటివరకూ ఇక్కడే. ఇక్కడ తిరుగుతుంటారెప్పుడూ. ఇద్దరు ముగ్గురు బయటి ఊళ్ళెళ్లి వారం పదిరోజులుండి డబ్బూ, దస్కం బాగా సంపాదించుకొస్తారు. శాశ్వతంగా ఇక్కడే ఉండే వాళ్ళలో అమ్మ ఒకర్తె. అమ్మెప్పుడూ బయటి ప్రపంచాన్ని చూడదు. ఎప్పుడూ ఆ చీకటి గదిలోనే, నులక మంచం మీదే.

*

"ఏమిటి రాణీ, కలలు కంటున్నావ్?" మళ్ళీ వచ్చింది కాంతం.

"కల కాదు"

"ఆలోచిస్తున్నావా? అదీ- ఇప్పుడు నచ్చావ్ నాకు."

కు

"ఇప్పుడు నీకు నేను నచ్చానా?"

"చూడు, రాణీ! ఇప్పుడు జరుగుతున్నది మరచిపోవాలి. రేపటి గురించి మత్తుగా కలలు కనాలి."

"మా రాజా ఇదే చెప్పాడు."

"ఇంకా చాలా చెప్పబోయి ఉంటాడు. ఈ లోపున నీకు మెలుకువ వచ్చేసి ఉంటుంది."

"నా రాజా చెప్పబోయేది నువ్వు చెప్పరాదూ!"

"చెబుతాను. ఏవిటంటే... రేపు గురించి ప్రతివాళ్ళూ సుఖాన్నీ, సంతోషాన్నీ కోరుకుంటారు. కానీ, చేయాల్సింది మరచిపోతారు. భవిష్యత్తులో మనం గొప్పోళ్ళం కావాలంటే దానికి కారకులెవరు? మన కృషి ఎంత వరకు? అది... అది ఆలోచించాలి."

"ఛీ! నా రాజైతే ఇలా చెప్పడు. ఏదో రోజొచ్చి నిన్ను ఎత్తుకుపోతాను మేనాలో, అంతవరకూ నిరీక్షించు- ఏ(!! అంటాడు."

"అలా చెప్పే రాజులు అందరికీ తారసపడరు, రాణీ!!!"

"పో... నాకేం చెప్పకు" తోసేసింది రాణి.

"నీ ఖర్మ!" తెల్లవారుఝామున నీట్లో వేసిన నిన్నటి చామంతి పూలదండ జడలో తరుముకుని వెళ్ళిపోయింది కాంతం.

*

"మా ఆవిడకేదో రోగం. ఈ మధ్య శానిటోరియంలో చేర్పించాను. నేనెవర్నో ఏమిటో నీకు పూర్తిగా తెలుసు. మీ రాణీని రాణీలాగే చూసుకుంటాను. మీ రాణికి రాత్రుళ్ళు తియ్యటి కలలొస్తాయట- రాత్రి కాంతం చెప్పింది. ఆ కలల్ని నిజం చేస్తాను" అన్నాడతను రాణీ తల్లితో.

"బాబూ! తమలాంటోళ్లు నాలాంటి నికృష్టపు బ్రతుకు బ్రతికే దాని కూతుర్ని అడగడమే పదివేలు. కానీ, బాబూ! ఓ విషయం అడగడానికి వెనకాడుతున్నాను."

"ఏమిటీ?" ఉత్సాహంగా లేచాడతను.

"ఏమీ లేదు, బాబూ! ఎలాగా శాశ్వతం చేసుకుంటానంటన్నారుగా!!"

"అనడమేమిటి? నిజం."

"నిజం అంటున్నారుగా?"

"అయ్యో! మళ్ళీ మొదలుకే? మన మాటకి ఢోకాలేదు".

"మూడు ముళ్ళేసెయ్యండి,బాబూ!"

"పెళ్ళా? పెళ్ళికి ఒప్పుకోదు చట్టం. శానిటోరియంలో ఉన్న మా ఆవిడ చస్తుందనా నీ ఉద్దేశ్యం? అమ్మో! అది నే చచ్చేదాకా చావదు."

"నా కూతురు నల్లగా ఉంటుంది, బాబూ!"

"నల్లగా ఉన్న వాళ్ళలోనే గొప్ప అందం ఉంటుంది. అది తరగని సౌందర్యం."

"సర్లే, బాబూ! పిల్ల నడుగుదాం."

"మళ్ళీ అడగడమొకటా? కన్నదానివి ఏదో కాస్త చదివించి ఇంత దాన్ని చేశావ్- నీ కెదురు తిరుగుతుందా?"

"లేదులెండి, బాబూ! దానికి స్వేచ్ఛ ఇచ్చాను."

"సర్లే. కనుక్కో. నాకు పాసెంజరు బండికి టైమవుతోంది" తొందరపెట్టాడతను.

"ఇదిగో, రాణీ! నీ రాజొచ్చాడు" అంటూ పిలిచింది కాంతం.

"రాజా? నా రాజా?" ఉత్సాహంగా గంతులేసింది రాణి.

"అవును. నీ రాజే."

"ఏడీ, ఎక్కడ? నాకు తెలుసు కాంతం, నా రాజొస్తడని చెప్పలే?" అంటూ బయటికి పరుగెత్తింది రాణి.

"ఈయనే నీ రాజు" అంది కాంతం.

అతని వేపు చూసింది రాణి.అలా కొద్ది క్షణాలు చూసి తల తిప్పేసింది. "ఊహూ నా రాజిలా ఉండడు" అనేసింది మొహమాటం లేకండా.

"ఏమిటీ పొగరు? అవతల రైలుకి టైమవుతోంది" చిరాకు పడ్డాడతను.

"తప్పమ్మా. అలా అనకూడదు. లే... లేచి బట్టలూ అవీ సర్దుకో" అని తల మీద చెయ్యేసింది రాణి అమ్మ.

"ఊహూ. నా రాజా కాదంటే వినపడదేం మీకు? నా రాజెలా ఉంటాడనా! పట్టుబట్టలు కట్టుకుంటాడు. మంచి గంధం పూసుకుంటాడు. నుదుట కళ్యాణతిలకం. బుగ్గన కాటుక దిద్దిన చుక్క. పల్లకీలో వస్తాడు. వీడ్ని నా రాజంటారేంటీ? నా రాజు పల్లకీ మోసే బోయిల్లో ఒకడేమో కనుక్కోండి."

నిప్పులు తొక్కుతా ఆ మనిషి నిలబడ్డాడు. చెయ్యెత్తాడు. రాణీ కళ్ళలోకి చూశాడు. ఆ కళ్ళలో ఏదో అద్భుత శక్తి ఉన్నట్టు స్ఫురించింది. ఎత్తిన చెయ్యి దించాడు. తర్వాత వెళ్ళిపోయాడు.

*

"రాత్రి నా రాజొచ్చాడు, కనకం! ఎలా ఉన్నాడనుకున్నావ్? అబ్బా, రాజకుమారుళ్ళానే ఉన్నాడనుకో, పల్లకీని అదుగో, మన వీథుందా- మురిక్కాలవ లేదూ? దానిపక్క ఎర్ర కంకరరోడ్డు మీద దించారు బోయిలు. ఆ బోయీలేమో మన ఎదురింటి మేడ అరుగుల మీద కునుకుపాట్లు పడుతున్నారు. నిన్న రాత్రంతా యుద్ధం చేసి ఆ పశ్చిమ భాగాన్నంతా కొల్లగొట్టుకొచ్చాడు."

"రాజేమిటి, రాజ్యాలేమిటి? రాజులెప్పుడో మట్టిలో కలిసిపోయారు. వాళ్ళ కోటలన్నీ కూలిపోయాయి కదమ్మా?" అంది, కొత్తగా ఆ కొంప కొచ్చిన కనకం.

"అబ్బ! నువ్వూ ఆ పాడు కాంతంలానే. విను... ఆ... ఆ... పశ్చిమం వేపు రాజ్యాన్ని కొల్లగొట్టుకొచ్చాడన్నాను కదూ? నన్నేమో తన తెల్లగుర్రం మీద అడవుల్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడ అడివి మధ్యలో పెద్ద జలపాతం. జలకాలాడాం. నన్ను నువ్వు వన కిన్నెరలా ఉన్నావన్నాడు. నా తడిసిన చీర లాగేసి ఎక్కణ్ణించి తెచ్చాడో ఆ మన్మధుడు! ఓ గంధం రంగు పట్టుచీర నా ఒంటి మీద కప్పాడు. ఆ కొత్త చీర గరగర చప్పుడు ఎంత బాగుందనుకున్నావ్?"

కు

తను చెప్పేదంతా కళ్ళు పెద్దవి చేసి వింటున్న కనకాన్ని అప్పుడే వచ్చిన కాంతం- "నువ్విక్కడున్నావా? లే లే, బట్టల మూట సాయిబొచ్చాడు. చీర కొనుక్కుంటానన్నావుగా!" అంటూ లేవదీసుకుపోతూంది.

"రాజులూ, రాజ్యాలంటుందేంటి రాణీ?" కనకం అడిగింది కాంతాన్ని.

"అన్నీ కలలే" తేలికగా నవ్వింది కాంతం.

"కలలా! నిజమనుకుని ఈర్ష్యపడ్డాను సుమా!"

"ఏడ్సిందిలే నీ బుద్ధి" అని నవ్వి ముందుకు తోసింది కాంతం.

*

"నా రాజిక రాడు. నేను చచ్చాకనే వస్తాడు" అని చీటి వ్రాసి, ఆరు మాత్రలు మింగి, ఇత్తడి చెంబుడు నీళ్లు తాగి బయటికి వస్తాయని రెండు చెంచాల ఉప్మా తింది రాణి.

మరి కొన్ని క్షణాలకి రాణి ప్రాణం ఎక్కడికి పోయిందో పోయింది- ఇంత వరకూ మనిషి కనుగొనలేని చోటికి. రాణి కళేబరం అక్కడే మిగిలిపోయింది. ఆఖరిక్షణాల్లో కూడా రాజు కోసం ఎదురుచూస్తా ఉండి పోయిందిలా ఉంది- రాణీ కళ్ళు వీధి గుమ్మం వేపు చూస్తూనే ఉన్నాయి.

*

శ్మశానంలో రాణీ శవం ఎర్రగా, నీలంగా కాలుతూంది.

ఎవరో సాధువు పరధ్యానంగా నడుస్తూ అక్కడ నిలబడి శవాన్ని చూస్తూ ఏడుస్తున్న వ్యక్తిని చూసి దగ్గరగా వెళ్ళి, "బిడ్డా! ఏడుస్తున్నావేం? ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు.

"రాజుని."

"రాజువా! రాణేదీ?"

"అదుగో..."

"అయ్యో, అదేం? రాణీ అలా కాలిపోతూంది?" అడిగాడు సాధువు.

"ఆలస్యమయిందిగా!!!" సమాధానం చెప్పాడు రాజా.

ఆంధ్రప్రభ సచిత్రవారపత్రిక
10 సెప్టెంబర్ 1975